FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 9. JUNI 1983 [1]

Høje Domstol.

I den foreliggende sag skal Domstolen tage stilling til et søgsmål, som anpartsselskabet Spijker Kwasten har anlagt mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og hvori sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionens beslutning af 7. juli 1982 annulleres.

I henhold til procesreglementets artikel 91 har Kommissionen anmodet Domstolen om først at tage stilling til formalitetsspørgsmålet uden at indlede behandlingen af realitetsspørgsmålet.

Ved kendelse af 23. februar 1983 tog Domstolen begæringen til følge. I mit forslag til afgørelse vil jeg derfor kun behandle dette spørgsmål.

Jeg skal dog give en redegørelse for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, samt de argumenter, Kommissionen har fremført til støtte for sin afvisningspåstand.

I — Selskabet Spijker har hjemsted i Nederlandene, og en del af dets virksomhed består i handel med og indførsel af børster, pensler og lignende varer, bl. a. børster med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik (pos. 96.01 i den fælles toldtarif).

Det står fast, at selskabet er den eneste handelsvirksomhed i Benelux-landene, der indfører de nævnte produkter fra Kina, og selskabet foretager desuden indkøb i Forbundsrepublikken Tyskland, hvor varerne er bragt i fri omsætning.

Den 18. juni 1982 ansøgte selskabet det nederlandske udenrigshandelskontor om en importlicens vedrørende et parti på 5 400 dusin børster (dvs. 64 800 enheder) til en pris af 76 130 DM.

Den 28. juni 1982 indgav den nederlandske regering, »efter aftale med sine Benelux-partnere«, en anmodning til Kommissionen om bemyndigelse til at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til traktatens artikel 115, stk. 1.

Den 29. juni 1982 fik selskabet Spijker meddelelse om, at der var indgivet en sådan anmodning, og at der var risiko for, at den ansøgte indførsel ville blive undtaget fra fællesskabsbehandling.

Den 7. juli 1982 bemyndigede Kommissionen faktisk Benelux-landene til indtil den 31. december 1982 fra fællesskabsbehandling at undtage børster (pos. ex. 96.01 i FTT), som har oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik og frit kan omsættes i de øvrige medlemsstater, og for hvilke der var indgivet ansøgning om licens efter den 25. juni 1982.

Beslutningen havde to virkninger: for det første fik selskabet Spijker den ansøgte licens, idet selskabet havde indgivet ansøgning inden den 25. juni 1982; og for det andet ville enhver yderligere ansøgning fra selskabets side indtil den 31. december 1982 automatisk blive afslået. Sidstnævnte foranstaltning er til skade for selskabet.

II — Til støtte for afvisningspåstanden har Kommissionen gjort gældende, at beslutningen af 7. juli 1982, som er rettet

1 — Oversat fra fransk.

til Benelux-landene, hverken berører selskabet Spijker umiddelbart eller individuelt.

a) I førstnævnte henseende har Kommissionen anført, at da beslutningens adressater er »Benelux-landene«, kan de frit vælge, om de vil gøre brug heraf eller ej, hvorfor selskabet Spijker ikke kan betragtes som »umiddelbart« berørt.

Lad mig hertil bemærke, at det står fast, at de nederlandske myndigheder ansøgte om bemyndigelsen til at indføre beskyttelsesforanstaltninger alene som følge af den ansøgning om licens, som det sagsøgende selskab indgav den 18. juni 1982.

b) I sidstnævnte henseende har Kommissionen med henvisning til Plaumann-dommen [1] anført, at selskabet Spijker hverken har visse egenskaber eller er individualiseret på lignende måde som beslutningens adressater, i det konkrete tilfælde Benelux-landene. At selskabet indfører børster og pensler fra Kina, bevirker ikke, at det i de pågældende lande kan udskilles fra alle andre importører af de samme produkter med samme oprindelse, og den omstændighed, at selskabet efter det oplyste er den eneste importhandelsvirksomhed i Benelux-landene, er uden betydning, såfremt erhvervet kan udøves af hvem som helst, til en hvilken som helst tid og på lignende måde.

III — 1. Det er klart, at blandt de stater, der er adressater, berører den omtvistede beslutning i første række Nederlandene, ligesom den blandt de børster, der frit kan omsættes i de øvrige medlemsstater, vedrører de børster, som frit kan omsættes i Forbundsrepublikken Tyskland.

1 — Dom af 15. juli 1963, sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411.

Selv om beslutningen er truffet på grundlag af en anmodning fra Benelux-landenes regeringer, foreligger der kun en anmodning, som kongeriget Nederlandene har indgivet »efter aftale med sine Benelux-partnere«. Anmodningen indeholder ikke nærmere oplysninger vedrørende selve aftalen eller dennes formulering.

På dette sted skal jeg bemærke, at Nederlandenes faste repræsentation allerede den 29. juni 1982 tilstillede Generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande ved Kommissionen i Bruxelles en meddelelse fra økonomiministeriet i Haag; meddelelsen indeholdt, stadig »efter aftale med Benelux-partnerne«, supplerende oplysninger til støtte for anmodningen om bemyndigelse til at indføre beskyttelsesforanstaltninger; begrundelsen var formuleret således:

»Den nederlandske regering har for nylig konstateret, at der i betydeligt omfang er handlet svigagtigt i forbindelse med angivelse af oprindelsesland. Således har en importør i forbindelse med indførsel til fri omsætning i Nederlandene forsætligt angivet forkert oprindelsesland for 'børster, pensler', nemlig Forbundsrepublikken Tyskland i stedet for Kina, som faktisk var oprindelsesland . . .«

Meddelelsen indeholdt dernæst en opgørelse i *gylden* af værdien af de således svigagtigt foretagne indførsler i perioden 1976-1982 samt statistiske oplysninger vedrørende de økonomiske vanskeligheder og den indenlandske produktion inden for den pågældende sektor.

Den omtvistede beslutning nævner kun talopgivelser i *gylden* og omhandler således alene Nederlandene og ikke alle Benelux-landene. I betragtning fem gentages blot de tal, som økonomimini-

steriet i Haag meddelte den 29. juni 1982 (meddelelses side 7), som omhandler de samlede indførsler fra tredjelande til *Nederlandene* samt de pågældende indførslers andel af det »indenlandske« marked i forhold til den indenlandske produktion og ikke i forhold til Benelux-landenes produktion.

Et yderligere bevis for, hvilken medlemsstat der er adressat, er det måske, at beslutningens originalsprog er nederlandsk; den franske version, som Kommissionen har fremlagt, er kun en oversættelse.

2. I øvrigt er det åbenbart, at det er selskabet Spijker's adfærd og dets ansøgning, som lå til grund for de nederlandske myndigheders henvendelse til Kommissionen »efter aftale med deres Benelux-partnere«.

I forbindelse med indgivelsen af anmodningen ønskede medlemsstaten at oplyse, at der var udstedt et importdokument for den transaktion, som selskabet Spijker gennemførte i april 1982. Svaret fra udenrigshandelskontoret til selskabet den 29. juni 1982 beskræfter dette. I svaret hedder det nemlig,

at »en anmodning om anvendelse af EØF-traktatens artikel 115 verserer for EF-Kommissionen med hensyn til *denne* transaktion«.

Selv om Kommissionens beslutning ikke angiver, hvem der har indgivet den ansøgning om importdokument, »der er til behandling hos den *medlemsstat,* der har indgivet anmodningen« om undtagelse fra fællesskabsbehandling, indeholder beslutningen i sin sidste betragtning det nøjagtige beløb i gylden (83 743) for den påtænkte indførsel.

Da artikel 3, stk. 3, i Kommissionens beslutning af 20. december 1979 imidlertid bestemmer, at

»det forhold, at en medlemsstat indgiver en anmodning, kan ikke være til hinder for, at der på de betingelser og inden for de frister, der er fastsat i artikel 2, udstedes importdokumenter, hvorom der er ansøgt *inden* Kommissionens beslutning«,

har man i beslutningen omhyggeligt undtaget det parti, som selskabet Spijker har bestilt *i Forbundsrepublikken Tyskland,* fra bemyndigelsen til fra fællesskabsbehandling at undtage børster, som har oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik og frit kan omsættes i de øvrige medlemsstater, bortset fra Benelux-landene.

Argumentet om, at beslutningen skal beskytte en økonomisk sektor i *Benelux-landene* og kun indeholder en bemyndigelse, som *medlemsstaterne* inden for dette samarbejde frit kan gøre brug af, er rent formelt: efter min opfattelse berører Kommissionens beslutning selskabet Spijker umiddelbart.

3. Sagsøgeren er det eneste selskab med hjemsted i Benelux-landene, som regelmæssigt — via Forbundsrepublikken Tyskland — indfører denne type varer fra Den kinesiske Folkerepublik. I henhold til Domstolens praksis er sagsøgeren ikke alene umiddelbart, men også *individuelt* berørt »på grund af visse egenskaber, som er særlige for [sagsøgeren], eller på grund af en faktisk situation, der adskiller [sagsøgeren] fra alle andre . . .«

De pågældende egenskaber eller den pågældende faktiske situation hænger sammen med, at selskabet ifølge de nederlandske myndigheder i betydeligt omfang har handlet svigagtigt med hensyn til angivelse af varens oprindelse.

Kommissionens beslutning er i sig selv et ekko heraf. I beslutningen understreges det nemlig, at

»ifølge de oplysninger, Benelux-landenes myndigheder har givet, må den indenlandske produktion imødegå den kraftige konkurrence som følge af ulovlige indførsler«,

og at

»gennemførelsen af andre indirekte indførsler, som foretages ud over de allerede gennemførte eller *påtænkte*, indebærer en risiko for, at problemerne forværres«.

De nederlandske myndigheder lod tydeligt forstå, at de uden videre og specielt ville gøre brug af den ansøgte bemyndigelse over for selskabet med hensyn til de indførsler fra Forbundsrepublikken Tyskland, som selskabet fremover ville foretage.

Det kan endog med rimelighed antages, at hvis de nederlandske myndigheder overhovedet har gjort brug af bemyndigelsen i denne gyldighedsperiode, har de kun gjort det over for selskabet Spijker: ingen anden importhandelsvirksomhed i Belgien eller i storhertugdømmet Luxembourg har i den pågældende gyldighedsperiode kunnet pleje foretningsforbindelser med henblik på at indføre denne type varer fra Den kinesiske Folkerepublik via en anden medlemsstat end Forbundsrepublikken Tyskland.

Dette spørgsmål kan dog stå åbent, idet Domstolen aldrig indtil nu har udtalt, at for at være berørt »*individuelt*« skal den pågældende være den »*eneste*«, der berøres.

Sammenfattende vil jeg foreslå, at afvisningspåstanden ikke tages til følge, og at Kommissionen afholder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af formalitetsspørgsmålet.